

BUNA VESTIRE

ZIAR LIBER DE LUYTA SI DOCTRINA ROMANEASCA

Directorii:
DRAGOȘ PROTOPODESCU
TOMA VLADISCU

Redacția și Administrația:
BUCUREȘTI
Bulevardul Elisabeta 12, etaj II.

TELEFONE
Direcția Administrației 4 85, 82
Redacția 4 84, 34

ABONAMENTE:
1 an Lei 700
Comune urbane 1 an Lei 300
6 luni 150
3 luni 75
Comune rurale 1 an Lei 500
6 luni 250
3 luni 125

O gravă problemă socială

Ne-am ocupat în felurile rinduri de problema pădurilor noastre. Am depins, alături de experți, lafai la care se dedau societățile particulare de exploatare, ce parca își fac un scop precis — ori, dacă nu aceasta, în orice caz un interes imperativ — din a ne fura pădurile și apoi a le face dispărate prin țări barbare.

Dacă aceasta e azi o chestiune notorie, nu se știa de ajuns că și lucrătorii de pădure — țăranii care pînă mai ieri erau proprietarii ei — erau supuși, din partea acelor societăți, unui tratament de exploatare nemiloasă care ținde nu numai la sărăcirea, dar chiar la distrugerea lui.

Atenția ne-o atrage un studiu care ar trebui să se aplece pe masa oricărui bun român, datorită unui expert puțin cunoscut de marele public, dar foarte prețios în cercul său, inginer Prodancu, și publicat în Revista Pădurilor.

Nu micsorează întru nimic importanța chestiunii faptul că Dragoș Vrinceanu de la Căminul mla-luat înainte și, pînă să mă sesizez eu, a publicat o foarte judicioasă analiză a temei.

Adevărul rămîne, cu datele pe care ni le furnizează cercetătorii, că societățile particulare de exploatare supun pe țăranii lucrători — prin munca excesivă alternată cu miserie excesivă — unui regim de extenuare ce duce la o adevărată proletariană a satelor.

Dacă nu luăm seama, celace n-au izbunit, sub flagelul marxist să ne dea orașele industriale, vor reuși să ne dea regiunile muntoase, adică locurile cele care sînt chezașii românismului nostru și dăpostul de vînturi a tot ce are singele nostru mai mîndru și curat.

Da, vom asista la o populație proletară de munte, minată de boli și nehrănă, extenuată de exces de ore, deprimată de jaf și ingenucherie.

Și-mi pare bine că Dragoș Vrinceanu citează Fondul bisericesc din Bucovina ca model de celace nu se face și ar trebui să se facă și la societățile particulare.

Am mai spus odată că infiltrînd regimul de exploatare în regie mixtă, Fondul bisericesc bucovinean a plasat în centrul preocupărilor sale pe țăran. Este exact contrariu de celace se petrecea pînă acum. Pînă acum centrul preocupărilor era evreul (cu anexa lui politicianul sperat). Noul regim înțelege însă că pădurile bucovinele sînt în definitiv pentru populația bucovineană, și această populație e țăranul. Exploatarea deci va trebui să aibe o puternică latură de asistență socială.

Vladica Visarion a chemat atunci să participe la exploatarea în regie proprie, atît mică industrie țăranască de munte, cît și pe lucrătorii de pădure.

Dacă am ști în ce miserie se sbat, ce mare problemă pentru dînsii e o cămăruță de mlaai sau o cutie de chibrituri, care să spintecă frigul iernii, am pricepe ce criminali sînt aceia care încearcă sabotarea operei Mitropolitane, îndemnînd pe țăran la neparticipare.

Ciud Ministerul Muncii și Asigurărilor sociale sînt tocmai chemate să întreprindă opera socială printre lucrători, e dureros să vezi că tocmai acest lucru se sabotează în Bucovina.

Fondul bisericesc a creat pentru lucrătorii de pădure un regim de muncă mai blînd și mai normal. Apoi o întreprind opera de asistență de la cantinele care vind mult mai ieftin ca prăvălia (pierderile suferindu-le Fondul) la carnete de Economie, (nouă educație a țăranului) și de aci la morile pentru țăranii și cooperativele care vor ajunge să pună la dispoziția lui întreprinderi pe cont propriu.

Ei bine, tocmai acest lucru e sabotat de autoritatea obligată să facă ea, sau dacă nu face, să încurajeze, celace Fondul împlineste fără niciun profit personal, dimpotrivă cu bătaie de cap și sacrificii.

Nu-i nimic, răsplata va veni de altundeva. De pe urma noului politici bucovinean va avea o rasă țăranască regenerată și prosperizantă.

DRAGOȘ PROTOPODESCU

METODE JIDOVEȘTI

Cine nu cunoaște metoda spiritului jidov, practicîndu-l în comentarii feptelor noastre politice, de presa din Săbindar — acela de a lupta cu obrăznicia și tăgăda, cu onufiunea, abilitatea sau superfeptul, împotrirea evidentă, oricîndăci cugețul și simțirea românească se afirmă mai amenințător, mai temeinic, împotrirea strălucimului lui în bloc, oricînd ar fi el etichetat: democrație?

Caracteristică de rasă, fie: metoda de autopădure, fie iargă. Acestea se înțeleg: fac pe evrei indestructibili și inadaptabili, nu însă totdeauna periculoși. Celace însă îi face oțetămători e aplicarea acestei metode la profilul lor personal în orice împrejurare. Spiritul teighelei, spiritul gembăș al filor lui Israel nu se poate împăca cu tradiția și cu strămoșii, dacă n'a făcut mîcar o victima pe zi; dacă n'a păcălît mîcar un biet creștin, cît de umil, cît de sărac, cît de neghiur.

Dacă mai e nevoie de confirmarea acestui spirit și acestei metode jidovești putem să ne servim de exemplul tipic al unui recent număr din „Adeverul”, în care adnotându-se, printr-un articol aparte, ultimele discursuri ale d-lor Octavian Goga și I. Mihalache, se trec valorile unuia pe seama celuilalt. Ai spune o... greșală de paginiste...

Cine, în România, judecînd cu respectul de opinie, nu detașează superior și distins pe d-l Goga, profesor universitar, membru al Academiei Române, creatorul unei opere literare nemuritoare și precursor al unei întregi școli politice naționaliste românești, de topolovanul I. Mihalache, literat de scriori agricole?

Înși discursurile în chestiune sînt atît de bîrbaști politici, prin computații, însoțite de cum era și firea, atît de la marca de superioră capacitate a d-lui Goga.

Ei bine, care e concluzia jidovească „Adeverul”?

Discursul d-lui Mihalache? El bine, asta discurs! Halal discurs! Nu s'a mai văzut dija așa un discurs! Totul un întreg program de guvernămînt. Păcat că a fost prezentat lui Badea Cârțan din Topoloveni! D-l Mihalache este deci cum nu se poate mai specializat bîrbaș politic. Dar mă rog, ce n'a fost acest discurs? Frumos, clar și concis ca o poezie. D-l Mihalache? Boileau curat. Mai ceva încă: Boileau era confuz și prolix pe lângă d-sa.

Mai e nevoie să insistăm asupra metodei de fals și mistificare de rea credință și camuflaj a slujitorilor ampuțați ai democrației românești?

Forba lui Zelig Shor din „Manasses”: acela care nu este în stare să vîndă o țapă răsoasă drept un armăsar de rasă, acela nu este jidan!

Să nu se mai plîngă deci d-l Mihalache că nu este bine prezentat în tar-marocul nostru politic de către presa jidovească!

SEVER CARP

Turme de oi pe Valea Oltu lui

Democrația dirijată

Ne-am ridicat întotdeauna, cu toată energia unei conștiințe leale, împotriiva hipocriei practice, cu atîta nerușinare în politica românească. Întreg regimul politic cultivat la noi oficial este o imensă minciună. Spre a simți cotul democrațiilor occidentale, ne-am deprins cu poze, ritual, vocabular și uneori dialectică democratică, conținînd în fond politica arbitrarului și abuzurilor autohtone. Este, cred, o lipsă totală de seriozitate și de conștiință politică a declara regimul actual un regim democratic. Și totuși, deschideți una dintre maculaturile cotidiene oficiale; ascultați sforăirile politice ale vreunui lamand sau Bejan oarecare, sau mergeți de curiozitate în Parlament cînd se discută răspunsul la Mesaj, cea mai tulburătoare farsă democratică jucată cu o seriozitate... uluitoare.

Despre democrație fiecare știm câte ceva. (Am învățat doar alfabeta cu concursul gratuit al Statului). Așa încît demascarea farsei este la îndemîna oricui.

Zadarnic încearcă clownii vieții noastre publice să ascundă realitatea, recurgînd la tot soiul de formule, între cari nu lipsește cuvîntul «democrație», sau un derivat al ei. «Democrație controlată», «democrație organizată», «democrație disciplinată», «disciplină democratică», «democrație corectată» sau dirijată, toate expresiile acoperă neantul democratic.

Noi nu apărăm aci democrația, să fim înțeleși! O considerăm utopia cea mai rodnică în ordinea anarhiei colective, chimera generatoare a tuturor situațiilor antinomice ideei de Stat și disciplină colectivă, creatoare. Noi relevăm numai minciuna insolentă, în care se complac profesioniștii democrației. Dacă facem deci alianțere, față în față, a marilor principii democratice și a pragmatice... tot democratic, este pentru a evidenția tocmai distonanța lor, antinomia categorică.

Vom releva aci un aspect, poate cel mai reliefat, al problemei ce tratăm:

Constituția noastră, opera cru-

scopul arbitrarilor alegerilor, ci în serviciul propriului interes electoral, deci al opune celorlalte grupări, în afară de aceste împrejurări, legea electorală, prin articolul 93, atribuie grupării majoritare, adică aceea care a intrat în 40 la sută din totalul voturilor exprimate, jumătate din numărul mandatelor, după ce mai întâi s'au dedus mandatele atribuite grupărilor minoritare în circumscripțiunile unde acestea au intrat majoritatea absolută. «Cealaltă jumătate», spune mai departe art. 93, se împarte între toate grupările, inclusiv cea majoritară, proporțional cu procentele de voturi obținute de fiecare din ele. Această dispoziție contrazice manifest textele constituționale și denaturează total regimul democratic. Astfel, art. 93 trece peste principiul constituțional din art. 64, care proclamă egalitatea votului; peste principiul fundamental din art. 33, care declară nașterea ca singura sursă a puterilor statului etc.

În același timp, prin mecanismul art. 93, se ajunge la o configurație a Parlamentului, care face imposibilă o reală viață parlamentară: majoritarii dețin mai totdeauna peste 75 la sută din mandate, reprezentînd peste nici 40 la sută, din voința națională, iar grupările minoritare își impart restul așa că sînt quasi-inexistente în acțiune legiferatorie. Sgomotoși sînt, dar fără nici o eficacitate.

Un astfel de Parlament, creație a executivului, este numai decorativ, complet inutil. Și cînd se știe că instrumentul propriu al regimului democratic este Parlamentul, în care pulsează — se zice — viața națiunii, prin care își articulează poporul vîrile sale temporale și își orînduiește destinul istoric!

Țineam să reamintesc aceste lucruri elementare, acum cînd comediații politici încep din nou să scoată panglici... democratice pe gură și să lanseze artificii... naționale în bălciul campaniei electorale.

Alexandru Constant

IUF TII

Răspunzînd unei anchete în legătură cu problema evrească dela noi, (Referendum-ul «Poruncii Vremii» n. r.) d. prof. Mihail Mănoilescu a caracterizat, admirabil și lapidar, spiritul iudaic și activitatea jidanilor în România: «Evreii ce-au făcut cu statul? Cei mai mulți dintre dînșii l-au cumpărat în timp de pace și l-au vîndut în timp de război».

E un mare adevăr în cuvintele acestea. Mulți vor trece, probabil, neapăsători, pe lângă formula aceasta de rechiziții. Alții vor admira frumusețea frazei și se vor mulțumi cu atât. Și totuși Iuda stă prîns în celestele acestor cuvinte, fără posibilitate de fugă. Nu se poate descelea. Iuda, — mie la suflet și urlați în conspirații, în falburii, în ademeniri în tot ce este rău și negativ, — stă animat în cazul acestei caracterizări. Două sunt hotărîrile lumii de catra în care Iuda își plîmbă existența și activitatea nefastă: cumpărare și vînzare.

Ne-au cumpărat în timp de pace. Statul nostru, pentru el, iuții, a fost și este un permanent obiectiv comercial. Au căutat să-l acapareze, să-l confiste, să și-l însușească, să le aparțină — cu titlul de posesiune iudaizîndu-l și conducîndu-l spre legitimețarea tacită, prin intermediul timpului, a dreptului de proprietate evreiască de fapt dacă nu și în drept. Intențiile iuților se reduc la atât. Mai mult nu vor. Și, recunoșteți, nici n'ar putea să aibă alte pretenții, mai mari. Au început cu însușirea resorturilor industriale. Au iudaizat, în același timp, capitalul bancar. Au stăruit prin a confisca pămîntul și munții, codrii toți, — le-au cumpărat pe cari era inserată, transfigurată și puternică, iubirea plugurului față de Neam, a Românilor față de Patrie.

Iată, în timp de pace, desfășurarea procesului de cumpărare. Mai rămăneau, necumpărate și comercializate, sufletul și cultura noastră. Sufletul individual a fost ademenit și transformat în rob al banului suptor. Sufletul colectiv al Nației a fost pervertit și batjocorit. Cultura iudaizată prin infuzarea de curente morbide, prin bagatelizarea sensurilor înalte și prin fixarea amprentei de imoralitate iudaică.

Stîlpii au fost coborîți din iocane și sculptați. Dumnezeu, Cel din vînturii, a fost transformat în subiect de pamflet. Voevozi au fost chemați la teighe și transformați în pseudonime.

Cînd s'a deslășuit furtuna războiului, iuții vindeau. Tot Dela Alfa pînă la Omega. De fapt nu-și părăsesc pozițiile și nu se schimbă la față. Analizate în substanța lor, cumpărarea și vînzarea sînt fețele aceleiași medalii.

Cine cumpără, cu titlul comercial, în stil mare, o face pentru a vînde. Cine a cumpărat suflet, vînde suflet. Cine a cumpărat neamuri, vînde neamuri.

În timp de pace, iuții au căutat să cumpere conștiința de Neam, iar în timp de război n'au urmărit decît să vîndă pusea oșteanului.

Cumpărare și vînzare, cu maximum de câștig pentru ei, cu maximum de pierdere și primejdie pentru Neam.

Iată opera lui Iuda. Iată rațiunea lui de-a... nu poate face. Atîtul nu poate fi. Pentru că n'ar mai fi Iuda. Pentru că n'ar mai fi Iuda. Iuda e bine și avantajos. Bucuria lui Iuda nu poate porci... crima noastră.

Prin Iuda am importat lacrimi și neazuri. Tot prin Iuda am exportat bucuriile toate.

Cumpărare și vînzare sînt termeni cari definesc trădarea. Și definind trădarea îl definește pe Iuda. Pentru că Iuda este însăși trădarea.

De fidelitate, de iubirea lui Iuda n'avem nevoie. Nu l-o putem cere și nici nu vrem. A-l opri vînzarea din vremea războiului, înseamnă a-l împiedica actul cumpărării în timp de pace.

Este și un drept și, mai ales, o datorie a noastră.

VALERIU CARDU

Intre Apostazie și Apostolat

Nicolae Iorga și Mihail Sadoveanu au fost numiți de Universitatea Mihailănească din Iași, doctori «honoris causa».

Nu știu cine a făcut simultan și un act de dreptăți datorite pentru uriașul prestigiu cantemiresc al lui N. Iorga și elul de cruntă afidare al celui mai elevat deconțe față de Iorga și țara asta, totdeauna.

Două acte care se anulează. În orice caz, Mihail Kogălniceanu, nu n'ar fi făcut azi gîndul...

Ne obișnuisem a-l uita iremedabil pe Mihail Sadoveanu; chiar de a ne scul pe amintirea lecturilor de altădată, cînd autorul «Pădurii Petricului» nu trădase dreptății noastre credință. Era om din dreapta noastră credință. Era om din dreapta noastră credință. Era om din dreapta noastră credință.

Toată astăzi le-a mărturisit la Academia noastră.

De acolo a scoborît drept în subsolurile masonice cu sobolii fării lui Creangă și Neculce.

Creangă și Neculce fuseseră 2 flori de stil... la urechea academicienului grad masonic.

Iar într-o zi amară, zi neagră, Mihail Sadoveanu a urcat scriile «Adeverul» și ale «Dimineaței» și «Brazelele» și «Pauker et Co.» l-au uns Excelență și seșel al Statului Major Inamic fărăi.

Official. Sadoveanu a scris cea mai FRU... MOASA pagină din literatura lui: actul de apostazie.

Sadoveanu rupea zăpizul tradiției românești pe care-l semnase cîndva după 1900, cu Nicolae Iorga la «Semăntorului».

Definiție, Sadoveanu l-a înfruntat de pe baricadele sărindărimului israelit și comunist, pe Nicolae Iorga, Apostolul Naționalismului Românesc.

Creangă și Neculce plîngeau cu singe în legendă.

Nicolae Iorga, a luat biciul și s'a deslășuit oforos și thiereste, plîndînd în epocile lui «Iudaice» pe apostazi, pe trădători.

Dar dela Iași, Universitatea lui Brațu a trimis marelui Iorga, un CAL TROIAN: o diplomă de doctor «honoris causa». Nicolae Iorga merită mai mult decît i se poate da. Pămîntul — nici posteritatea — nu-i vor putea egala în diplome, forța lui demigrică. Nicolae Iorga a mai pe lângă D-zeu și la depărtări siderale de noi, umili oameni.

Inconștiența sau perfidia omească, i-a întinecat marelui Iorga, totuș grandaorea omagialului Universității lui Kogălniceanu: la 1 Noiembrie, Nicolae Iorga va avea pecin pe Mihail Sadoveanu.

Apostolul va simți cotul Apostatului.

Tara și Trădarea. Domnule Profesor, vă felicităm și ne doare totdedată safa Universității lui Kogălniceanu.

Dar Kogălniceanu n'are nici-o vină; și el spunea de furie sub lespeda țării.

ION BALEANU

Continuare în pag. 111-a)

Politica externă

Moment militar

de MIHAIL POLIHRONIADE

Imprejurări — independente de voința noastră — ne alieșă să părăsim analiza evenimentului cotidian și să ne refugiem în cercetarea problemelor generale, permanente valabile care scapă oricărei cenzurări ale politici.

Ce înseamnă propriu zis politică? Înseamnă o acțiune menită să păstreze sau să schimbe un echilibru existînd la un moment dat într-o societate sau între mai multe state.

De pildă, în politica internă, guvernul Tătărescu urmărește păstra-

rea actualului echilibru care-l îngăduie să rămână la putere iar d. Mihalache urmărește schimbarea acestui echilibru spre a veni la putere.

În politica externă, Marea Britanie care stăpînește cel mai mare imperiu din lume duce o politică conservatoare, de păstrare a actualului echilibru, pe cînd Japonia — de exemplu — are o politică de schimbare.

Cum se păstrează un echilibru și cum se schimbă?

În societățile primitive trecerea de la o stare de echilibru la alta

se făcea prin violență, prin forța brută, afișată.

În societățile evoluante, în societatea modernă de pildă, păstrarea puterii ca și trecerea puterii dintr-o mână într-alta se face de obicei — prin amenințarea cu violența. Fenomenul nu se vede, la suprafață, dar există.

Intrădevar să luăm cazul unei democrații. De ce părăsește puterea un guvern în Franța cînd parlamentul l-a dat vot de blam? Pentru că are siguranța că dacă l'ar amputa la putere ar fi răsturnat cu forța, s'ar naște un război civil.

Prin urmare în spațiile votului — adică a unei ficțiuni juridice — se ascunde o realitate, puterea de constrîngere, forța.

Dacă lucrurile stau așa în politica internă apoi în cea internațională acest primat al forței e permanent vizibil. Forța apare astfel ca un fel de etalon aur al politicii

iar războiul, proba focului, supremul examen al istoriei.

Totuși aceste lucruri elementare nu sînt întotdeauna prezente în mintea popoarelor și a conducătorilor. Există în istorie epoci de iluzionism colectiv sau de ipocrie colectivă cînd oamenii nu văd sau nu vor să vadă realitățile. De pildă a fost un moment cînd era la modă să consideri «Principele» lui Machiaveli — acest monument al realismului politic — es o lucrare abjectă, desgrăitoare, periculoasă.

Asta se petrecea în secolul al XVIII-lea, în vîscul enciclopediei, al virtuții, al cetățenilor umanițari, cum se intitula un prusac jacobin care avea să și lase capul pe ghilotina Parisului, Anacharsis Clootz.

Însăși Frederic al II-lea, genăla canalie politică, a scris un «Anti-Machiavel», virulent și categoric, în care se declara partizan al evir-

Despre impresii

